

Γιώργος Πρεβεδουράκης

Οδός Ρόδων

Ποίηση, εκδ. Πανοπτικόν, Θεσσαλονίκη 2018, σελ. 118.

πρέπει να γράφω πιο φωτεινά
δεν έχω παράπονο, είναι όμορφη η ζωή, καλοπροαίρετο το φαράγγι
δεν έχω παράπονο
κάθε που ζητάω σχοινί
όλο και κάποιος βρίσκειται
να μου πετάξει ένα φτυάρι

Μια ποιητική σύνθεση όπου το σπονδυλωτό ποίημα ακολουθούμενο από μικρά συντομότερα ποιητικά χορικά, με έναν ρυθμό μακρόσυρτο πλην ρυθμικό, αγχωτικό, στα όρια μιας αφήγησης με έντονη υπερρεαλιστική χροιά και εμφανή τον πολιτικό λόγο και την κοινωνική αναφορά σε όλα σχεδόν τα πεδία, ο Πρεβεδουράκης καταθέτει στοιχεία, διαπιστώνει, αναλύει στατιστικές, ρίχνει ριπές στο σύστημα, στέκεται απέναντι στον τραγέλαφο της εποχής, πιάνεται από το χιούμορ και μέσω ενός λεπταίσθητου σαρκασμού αναζητά τον τρόπο να συμβιώσει («το τι πράττει κανείς με το σώμα του είναι υπόθεση/ σ υ λ λ ο γ ι κ ή») και να επιβιώσει: «οι εχθροπραξίες συνεχίζονται/ (μη με ρωτήσεις ποιες)// ΟΛΕΣ ΟΙ ΕΧΘΡΟΠΡΑΞΙΕΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ. [η Τέχνη συνεχίζει τον δρόμο της]».

Αναρωτιέμαι συχνά διαβάζοντας τα ποιήματα του Γιώργου, όπως και της Ζησάκη και κάποιων ακόμα από τη νέα γενιά που 'χουν τσαγανό και ήθος ανεκχώρητο στο σύστημα και τους παρατρεχάμενους της λογοτεχνικής κλίκας, αναρωτιέμαι πώς γίνεται τέτοιες ολοζώντανες φωνές που δεν μπορεί παρά να 'χουν έρεισμα μεταξύ των νέων, πώς γίνεται και να χάνονται στον βρόντο; Να 'ναι η ποσότητα που μας κατατρέχει κι όπου μέσα της καταπίνονται οι άξιοι; Να 'ναι η κούραση του αναγνώστη που παθητικά αφομοιώνει αναξιολόγητα δίχως διάθεση παρέμβασης; Πώς καταφέρανε να σκορπίσουν στο περιθώριο τόσες φωνές και τέτοιο έργο και να το απασφαλίσουν καθιστώντας το ανενεργό. Πόσες ηλιθιότητες διαβάζουμε και ως πότε; Και βέβαια για να μην παρεξηγηθώ η ποίηση του Πρεβεδουράκη δεν είναι ούτε σοσιαλρεαλιστικό μόρφωμα ούτε προπαγανδιστικό φυλλάδιο. Είναι μεστή πολιτική πράξη απ' άκρου σ' άκρο (βλ. «Στο Περίπου», «Κοινωνική διαστρωμάτωση») με ύψιστα αισθητικά/καλλιτεχνικά στοιχεία (βλ. «Οδός αρμονίας») που βρίθουν ουσίας: «αυτός ο τρόμος που με κρατάει σε εγρήγορση/ κι αυτή η εγρήγορση/ που με κρατάει τρομαγμένο,// η άδεια επιθυμία του κενού/ χαμένη στη σαγήνη της/ για ισχυρότερο αντίλαλο/ σε περισσότερο χώρο,/ αυτή η πολιτική ορθότητα/ κι αυτή η κοινή λογική, μια νάρκη βυθού που αλλαξοπίστησε/ και πλέον κυκλοφορεί ως τορπίλη, [] και λίγο πριν λήξει η βάρδια μου/ ετούτη η ανομολόγητη βεβαιότητα/ ετούτη η κακορίζικη υποψία/ πως δεν υπάρχει νόημα/ [όντως, κανένα νόημα]/ πίσω απ' όλα αυτά». Ένα ποιητικό μανιφέστο (βλ. «Όχι και τόσο σύντομη περιγραφή της Πολιτικής Οικονομίας») που θα μπορούσε να εξεγείρει τη νέα γενιά που παραμένει έντιμη ακόμη και στην απόγνωσή της αρνούμενη να εξαργυρώνει ψυχία εξουσίας όπως το 'καναν τα τελευταία χρόνια πολλά τσογλάνια στο όνομα μάλιστα της αριστεράς. Τη συλλογή κλείνει η ενότητα Λαβύρινθος όπου επανέρχεται με το αδιέξοδό του [και την απόγνωσή μας], αφιερωμένος ποιητικός διάλογος με τον Βύρωνα Λεοντάρη: «[] Βύρωνα/ κάτι έχει σπάσει μέσα μου, κάτι που μουρμούριζε λυπημένα τραγούδια/ μα πλέον δεν αισθάνεται λύπη για οτιδήποτε, ούτε έχει διάθεση για άλλα μουρμουρητά [] ανείπωτα Βύρωνα ανείπωτα όλα []». Παραμονή εκλογών διαβάζω την Οδό Ρόδων, διαμορφώνω την πεποίθηση ότι δεν πρόκειται να ψηφίσω. Λυπάμαι και

ντρέπομαι. Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι δεν θα 'μενε τίποτα ζωντανό γύρω μας. Δυστυχώς τα κατάφεραν. «Να τα μαζεύουμε λοιπόν, να τα μαζεύουμε εσπευσμένα/ εγκαταλείποντας τα λόγια και τις πράξεις μας/ στον πάτο της ρεματιάς». Ανείπωτα, όλα ανείπωτα.

Κωνσταντίνος Α. Κρεμμύδας, περιοδικό Μανδραγόρας